

მ.ჭ. ლეონიძე

სოჭოების ბრძოლა

გაეროს სულაკაურის
გამომცემლობა

სეზასციანს, ანტონსა და სემს,
მაცოლდას, კასპიანსა და რაიანს,
კლერ რაქიჩსა და სარა ბენონს

თავი პირველი

ხოჭოების თავდასხმა

– საკვირაო გაზეთები მოვიტანე, – გამოაცხადა ბერტოლტმა, მხრით შემოალო ბიძია მაქსის კარი და უკუსვლით შემოფრატუნდა სასტუმრო ოთახში. ღრუბელივით ფუმფულა თეთრ თმაზე თავისი საუკეთესო მეგობარი, სპილენძისფერი ციცინათელა, სახელად ნიუტონი დაჰფარფატებდა და აბდომენს ნაზად აციმციმებდა.

დარკუსმა და ვირჯინიამ აიხედეს. ფეხმორთხმით უსხდნენ მუხის ქერქის მულჩით¹ და გორაკივით აკოკოლავებული ფინჯნებით სავსე საბავშვო გასაბერ აუზს. დარკუსს ლოს-ანჯელესში ნაყიდი იველ კნიველის² წარწერიანი მაისური ეცვა, ვირჯინიას – გახუნებული ჯინსი და მეორადი ტანსაცმლის მალაზიაში ნაყიდი სამკერდე ნიშნებით დახუნძლული ქურთუკი.

– ჩვენ კი ხოჭოებს ვკვებავთ, – შეაგება დარკუსმა, რომელიც მარწყვის ჟელეს ფინჯნებში ანაწილებდა.

¹ დამპალი ჩალა, ნახერხი, ფოთლები და ა.შ. ნიადაგის დასაფარავად

² იველ კნიველი – განთქმული ამერიკელი ტრიუკების ოსტატი, რომელიც სარისკო ტრიუკებს ასრულებდა მოტოციკლით.

აქ ბინადრობდნენ ის ხოჭოები, რომლებიც ხოჭოების მთიდან გადარჩნენ. ბიძია მაქსის ამავე ოთახში მოათავსეს ბავშვების საბაზო ბანაკის ნაშთები. აქ ხვდებოდნენ ერთმანეთს და გეგმავდნენ, როგორ შეეშალათ ხელი ლუკრეცია კატერის დესპოტური ჩანაფიქრისთვის – დაემონებინა მსოფლიო.

შავი, პრიალა, მარტორქა ხოჭო, რომელსაც ყველაზე უკეთ ესმოდა დარკუსისა, ბიჭის მხარიდან მჯდარი ადევნებდა თვალყურს ჟელეს განაწილებას და ნანვეტებული წინა ფეხების საესავით ანიშნებდა, რომელ ფინჯანში უნდა ჩაესხა.

ვირჯინიას თითბრის სანამავი მოემარჯვებინა, გამალებით ამუშავებდა ტუმბოს და მუხის ქერქის მულჩას ნამავდა, რათა არ გამომშრალიყო. მრავალთაგან ერთ ნაწნავზე მსუქანი ფეხებით ჩაბლაუჭებოდა ალუბლისფერი, ბაყაყისფერება ფოთლის ხოჭო მარვინი და ბანანის ჟელეს ნვეთს შეექცეოდა.

დარკუსმა ხელებიდან მულჩა ჩამოიბერტყა, წამოდგა და ყავის მაგიდასთან მივიდა, რომელზეც ბერტოლტი კობტად ალაგებდა გაზეთებს. ვირჯინიამაც სანამავი იატაკზე დადგა და ბიჭებს შეუერთდა.

– ისევ წერენ, ხოჭოები ყანებს შეესივნენო, აი, უყურეთ: აქ ამბობენ, რუსეთში კოლორადოს ხოჭო კარტოფილის მოსავალს ანადგურებსო. ხალხმა უკვე დაიჯერა, რაც კინოდაჯილდოებაზე თქვა ლუკრეცია კატერმა და პანიკაც დაიწყო, – ბერტოლტმა სათვალე ცხვირზე აიწია და ნერვიულად შეხედა დარკუსს, – უკვე გერმანიაშიც ნადგურდება ხორბლის მოსავალი, ყანებში ნაკეღის შეტანამაც სამ ქვეყანაში გამოიწვია სნეულების ეპიდემია. მთავრობამ დაასკვნა, კონტროლირებადი და მიზანმიმართული თავდასხმააო.

დარკუსი მაგიდისკენ წავიდა, რომ გაზეთებისთვის დაეხედა, მაგრამ მასა და მაგიდას შორის ბერტოლტი იდგა.

– და... მმ... დარკუს, კიდევ ერთი რაღაც...

ვირჯინიამ ერთი გაზეთი აიტაცა და სტატიის სათაური წაიკითხა:

– „ხოჭოების თავდახმა! სურსათის ნაკლებობა!“ – ხელი დაჰკრა ფურცელს და თაფლისფერი თვალები სწრაფად გადაავლო ნაწერს: – რაო? არ მჯერა! ჟურნალისტების აზრით, ლუკრეცია კატერის მუქარა მართლაც რეალურია, მაგრამ არ სჯერათ, რომ ურჩხული ხოჭოების შექმნა შეუძლია, რაკი კაბების დიზაინით ირჩენს თავს!

დარკუსმა მხრები აიჩეჩა:

– ეგებ იმის დაჯერება არ უნდათ, რომ მწერების მართვის გზას მიაგნო.

– ეგ რა შუაშია?! – ჩაიფრუტუნა ვირჯინიამ, – იმიტომ არ სჯერათ, რომ ქალია.

– ვირჯინია... – ბერტოლტმა სცადა, თვალი თვალში გაეყარა გოგოსთვის.

– ხალხს მუდამ ჰგონია, რომ ყველაზე კარგი მეცნიერები მაინც-დამაინც კაცები არიან, – ხელი დაჰკრა გაზეთს გაცხარებულმა ვირჯინიამ, – აბა, მოუსმინეთ... „იდუმალებით მოცული კოლეოპტერისტი, დოქტორი ბართოლომე ქათლი – ბუნების იტორიის მუზეუმის მეცნიერების დირექტორი და ოდესღაც ლუკრეცია კატერის საქმრო – სათავეში უდგას გენეტიკოსთა და ენტომოლოგთა გუნდს – ადამიანებს, რომლებიც ბოლო ხუთი წელია, გაურკვეველ ვითარებაში გაუჩინარდნენ. ეს ელიტარული ძალა შემოკლებული დიზაინერის ხოჭოთა არმიის უკან დგას და ლუკრეცია კატერის თვალშისაცემ ფიგურას იყენებს იმისათვის, რათა მსოფლიოს შეუტეოს“.

– რაო? – ხელიდან გამოსტაცა დარკუსმა გაზეთი და თვალი გადაავლო, – ეგ ხომ ტყუილია! მამაზე ამას რატომ ამბობენ?!

– იმიტომ, რომ კაცია, – ნიშნისმოგებით მოახსენა ვირჯინიამ. ბერტოლტმა ამოიოხრა და თავი გააქნია.

– ხოჭოების ამბავს აბრალებენ! ყველანი! – დარკუსი სწრაფად კითხულობდა სტატიას, – ტყუილია! ყველას უნდა ვუთხრათ! მამა იმ ქალის შეჩერებას ცდილობს!

– დარკუს, – წყნარად მიმართა ბერტოლტმა, – იმიტომ ამბობენ, რომ მამაშენი ლუკრეცია კატერის სტუმარი იყო კინოდაჯილდოებაზე, – სხვა გაზეთი აიღო, – შეხედე, „დეილი მესენჯერიც“ ამას წერს: „სავარაუდოა, რომ მომაკვდინებელ ხოჭოთა შემოსევის ფარული ხელმძღვანელი დოქტორი ბართოლომე ქათლია, რომელიც ლუკრეცია კატერს ახლდა კინოდაჯილდოებაზე.“

– ეგ ხომ სრული სიცრუეა! – დარკუსმა იგრძნო, რომ სახე აუვარვარდა, – მტკნარი სიცრუე! მამაჩემი თავის დღეში არავის არაფერს დაუშავებს.

– საზიზღრობაა! – თავი დაუქნია ვირჯინიამ, – ლუკრეცია კატერის გენია მამაკაცთა გუნდს მიაწერეს.

– გენია? – იყვირა დარკუსმა, – ის ქალი გენიოსი არ არის.

– გენიოსია, მაშ, ვინ არის! – არ შეეპუა ვირჯინია, – ხოჭოების ვეებერთელა არმია შექმნა, რომელიც სურსათის მთელ მარაგს ანადგურებს და, სადაცაა, მთელ პლანეტას დაეპატრონება. დაუჯერებელია. დღემდე არც ერთი ადამიანი არ გამხდარა მსოფლიოს მბრძანებელი, ის კი ცდილობს. დიდი ადამიანია! – თავი გააქნია და დარკუსს შეხედა, – ნუ დარდობ, ბოლოს მაინც აღიარებენ, რომ ამ საქმეს სწორედ იმ ქალის გენია აკეთებს.

– გენიოსი არ არის-მეთქი! – იყვირა დარკუსმა და ვირჯინიას თითი ატაკა, – გენიოსი კი არა, ურჩხულია! უნდა, რომ ხალხი ამიმშილოს და დამნაშავედ მამაჩემი გამოიყვანოს. ნახეთ, რა დამართა ნოვაკს და, თუგინდ, სპენსერს!

– კარგი, დაწყნარდი, – მოიღუშა ვირჯინია, – ის კი არ მითქვამს, ვეთანხმები, რასაც აკეთებს-მეთქი.

– რა ვიცი, ასე კი გამოგივიდა და... – დაუბღვირა დარკუსმა.

ვირჯინიამ თავი ასწია და შეპასუხება დააპირა.

– გეყოფათ, – ყელი ჩაიწმინდა ბერტოლტმა, – ერთმანეთს ნუ წავეციდებით, – და ორივეს მუდარით გაუღიმა, – ჩვენ ხომ ერთ საქმეს ვაკეთებთ, დაგავინყდათ?

ვირჯინიამ ხმამაღლა ამოიხვნეშა:

– უკაცრავად! უნდა მეთქვა, ბოროტი გენიოსია-მეთქი, – მხრებანურულმა შეხედა დარკუსს, – უბრალოდ, ვცდილობ, გაგაგებინოთ, რომ ლუკრეცია კატერს სერიოზულად არ აღიქვამენ, – გაზეთებს ხელი ნაჰკრა და მაგიდაზე გააბნია, – მამაშენის დადანაშაულება ნიშნავს, რომ მცდარი გზით მიდიან და ამიტომ იმ ქალს ვერც იპოვიან და ვერც გააჩერებენ.

– მე ძალიანაც სერიოზულად აღვიქვამ, – მიუგო დარკუსმა.

თერთმეტი დღე გავიდა, რაც კინოდაჯილდოებიდან დაბრუნდნენ, არადა, დარკუსისთვის ეს თერთმეტი დღე წლების ტოლფასი იყო. სულ თვალწინ ედგა ჰოლივუდის თეატრის ნივნივებში ლუკრეცია კატერის უკან კოჭლობით ამავალი მამა – ღამღამობით ძილის წინაც ამას ხედავდა და დილაობითაც გაღვიძებისთანავე ეს სურათი წარმოუდგებოდა თვალწინ.

უცებ ხმამალალი ჭახანი გაისმა და სამივე შეხტა.

– რა იყო? – ცოტა არ იყოს, შეშინდა ბერტოლტი.

ვირჯინიამ ფანჯრისკენ ანიშნა. სასტუმრო ოთახის ფანჯრის მინას წვრილი ბზარი აჩნდა.

დარკუსმა ფრთხილად დაიჩოქა დივანზე, საზურგეს მიეყრდნო და ქუჩაში გადაიხედა. გზის მოპირდაპირე მხარეს რობი იდგა, თავნითელა ჩხუბისთავი, და გარშემო იმ ბიჭების მთელი გუნდი ეხვია, კლონებს რომ ეძახდნენ. დარკუსმა ფანჯარა გააღო.

– ჰეი, ხოჭო ბიჭო! – ამოჰყვირა რობიმ, – მამაშენს უთხარი, თუ იმ შენს მკვლელ ხოჭოებს არ გააჩერებ, შვილს დაგიჩეჩვავთ-თქო.

– ეგრე ვიზამთ! – ერთხმად შესძახეს კლონებმაც; მერე ყველამ ცალი ხელით მუშტი შეკრა და მეორე ხელზე დაიხათქუნა.

– ეგ ხოჭოები მამაჩემის არ არიან, – გასძახა დარკუსმა, – მამაჩემი არაფერ შუაშია.

– უი, მართლა? – დასცინა რობიმ, – გაზეთებში რომ სხვანაირად წერია? ამბობენ, მკვლელიაო, – და ყელზე თითი გაისვა, – ჰოდა, ალბათ სპეციალურად მამაშენისთვის ხელახლა შემოიღებენ სიკვდილით დასჯას.

– ტყუილი წერია! – იყვირა დარკუსმა, – ერთი სიტყვაც კი არ არის მართალი.

– ჰოო? რახან შენ იტყვი, არა?! – გაიკრიჭა რობი და კბილებზე ბრეკეტები აუციმციმდა, – მე ხომ ნანახი მყავს შენი დიდრონი ხოჭოები. ყველას ნანახი გყავს, – კლონებმა თავი დააკანტურეს, – ჰოდა, პოლიციასაც მოვახსენეთ, რომ ახირებული ხალხი ხართ და ხოჭოებს ელაპარაკებით. გაზეთებში სრული სიმართლე წერია. ვიცი, რომ ეგრეა და ამ სიტყვიდან არ გადავალ, – რობიმ ელვისებურად მოიქნია ხელი და მუჭში ჩამალული ქვა გამოსტყორცნა.

დარკუსმა ლოყაში ნესტარივით მწვავე ჩხვლეტა იგრძნო. ხელი მიიფარა და თავი უკან გამოსწია.

– უი, სისხლი მოგდის, – ბერტოლტმა ფრთხილად ჩამოაშვებინა ხელი, რომ ქრილობა ენახა.

– შენც ყოფას გიტირებ, ხოჭო ბიჭო და და მამაშენსაც! – მოისმა გარედან.

– ყურადღებას ნუ მიაქცევ, – და ვირჯინიამ ის იყო, ფანჯარა მიხურა, რომ ზედ ქვების რაკარუკი ატყდა. გოგომ სწრაფად ჩამოაფარა ფარდა.

– როგორ არ მივაქციო ყურადღება? – დარკუსმა მოუთმენლად მოიშორა აფორიაქებული ბერტოლტის ხელები, – ისინიც იმას ამბობენ, რასაც ყველა. ხალხს სჯერა, რასაც გაზეთებში კითხულობს. ყველას მამაჩემი ჰგონია დამნაშავე.

ვირჯინიამ და ბერტოლტმა ერთმანეთს გადახედეს. უხერხული სიჩუმე ჩამოვარდა. სირენების კვილი გაისმა და თანდათან მოახლოვდა. ბერტოლტმა ფანჯარასთან მიიბრინა, ფარდებში გაიჭყიტა და ამოიგმინა:

– პოლიციაა! ორი მანქანა გაჩერდა დიეტურ მაღაზიასთან. გადმოდიან. რა ვქნათ?

– აქ ვერ შემოვუშვებთ, – დაფეთდა დარკუსი, – ხოჭოები არ უნდა ნახონ. მამაჩემის დანაშაულის დამამტკიცებელ საბუთად ჩათვლიან.

– აქ ვერც შემოვლენ, თუ ჩხრეკის ორდერი არა აქვთ, – გაახსენდა ვირჯინიას, – ტელევიზორში მინახავს. უთხარი, ბიძაჩემი გასულია და უცხოებს კარს ვერ გავუღებ-თქო.

– კარგი, – თავი დაუქნია დარკუსმა, – მაგრამ მამაზე ტყუილს არ ვიტყვი. ხალხმა უნდა იცოდეს, რომ ლუკრეცია კატერის შეჩერებას ცდილობს და კარგი ადამიანია.

– ვერა, დარკუს, მაგას ვერ იტყვი, – შეეპასუხა ბერტოლტი, – მამაშენს უნდა, რომ ლუკრეცია კატერს თავისი მომხრე ეგონოს, თორემ...

ზარი დაირეკა.

დარკუსმა ჰოლში გაიხედა. სულ იმის მოლოდინში იყო, კარს შემოანგრევენო.

– უსამართლობაა, – წაიბუტბუტა ბიჭმა.

– ვიცი, – თავი დაუქნია ვირჯინიამ და ალერსიანად შეანათა მუქი თვალები, – მაგრამ ჩვენ ხომ ვიციტ სიმართლე, – და თავზე სიყვარულით მოუთათუნა ხელი.

– მამასაც ვიპოვი, – მუშტები შეკრა დარკუსმა, – ლუკრეცია კატერსაც შევაჩერებ და გაზეთებსაც ბოდიშს მოვახდევინებ, თანაც პირველ გვერდზე, დიდი ასოებით, – მის მხარზე მჯდარმა ბაქსტერმა ელიტრა გაშალა, მერე ისევ დაკეცა და თანხმობის ნიშნად ნაზი ფრთები ააშრიალა.

– ჩვენც გვერდით დაგიდგებით, – დააიმედა ბერტოლტმა.

– ყოველ ფეხის ნაბიჯზე, – დაამატა ვირჯინიამ.

თავი მეორე

გაქაფრენა

ბართოლომე ქათლს სახეზე ჯვალოს ტომარა ჰქონდა ჩამოცმული და იოფლებოდა. ოფლის წვეთი ობოლი ცრემლივით ჩამოუგორდა ლოყაზე. ისე სცხელოდა, სული ეხუთებოდა, მაგრამ მაინც უხაროდა, რომ ტომარა სახეს უფარავდა: ლუკრეცია კატერი და მისი ავაზაკები ვერ ხედავდნენ, რომ გაფაციცებული ცდილობდა, რალაც ნიშნებით მიმხვდარიყო, სად მიჰყავდათ.

სანამ მზე ანათებდა, ბართი შვეულმფრენში მსხდართა სილუეტებს არჩევდა, მაგრამ ერთი საათის წინ ყველაფერი განაცრისფრდა. ლითონის სახურავზე წვიმა ისე აკაკუნებდა, თითქოს გაუთავებლად აცვივა კენჭებიო. ასეთ თავსხმაში ფრენა უზიფათო არ იყო: კოკისპირულ წვიმაში ხედვა გაუარესებულია.

„ალბათ, ბიომს ვუახლოვდებით“, – გაიფიქრა და წინ გადაიხარა.

ბართის გონებაში მკაფიოდ ჰქონდა აღბეჭდილი, ვინ სად იჯდა. ფრანგი მსახური ჟერარდი – კაბინაში, სასტიკი მძღოლის, ლინ-ლინის გვერდით, რომელიც შვეულმფრენს მართავდა; ბანდიტები მის წინა რიგში იხდნენ, ჟერარდისა და ლინ-ლინისაგან

ზურგშექცევით; პირველი კრეივენი იყო, მის გვერდით დანკისი ჩაზღართანებულყო, მერე კი მაულინგის ჩაჯირკვეული სილუეტი ჩანდა. ბართის შარვლის ტოტზე დროდადრო წვეტიანი, ქიტინური ფეხები ეხახუნებოდა, ჰოდა, აბა, რა დაავინყებდა, რომ გვერდით ლუკრეცია ეჯდა. ხოჭოების თვითგამოცხადებული დედოფლის მეორე მხრიდან ჩქამიც არ ისმოდა.

„იქ ალბათ ნოვაკიზის. სანყალი გოგო, ალბათ, რა შეშინებულა“, – გაიფიქრა და თავის თავს მერამდენედ ჰკითხა, ნეტავ ჩემს ვაჟს, დარკუსს როგორ დაუმეგობრდაო. დარკუსმა სთხოვა, მიხედეო, და დაპირება უნდა შეესრულებინა.

ლუკრეცია გაცეცხლდა, როცა კინოდაჯილდოება ჩაიშალა და ქაოსად იქცა. გაუჭირდა ბართის დაჯერება, როცა იგი კოჭლობით აჰყვა ჰოლივუდის თეატრის სახურავზე და გამოუცხადა, შენ გამო მივატოვე ჩემი შვილი და შენს თვალთახედვას ვიზიარებო, მაგრამ ისე უნდოდა ერწმუნა მისი, რომ გულმა ვერ გაუძლო. მერე დაემუქრა: ხომ იცი, შემიძლია, თვალის დახამხამებაში მოგკლაო, და ჟერარდს უბრძანა, ხელები შეუკარი და თავზე ტომარა ჩამოაცვიო.

დაახლოებით ოთხი საათი იფრინეს და პირველად შეისვენეს. კრეივენი შემოუერთდათ, რომელმაც ის-ის იყო, ამერიკის ხორბლის სარტყელს გენეტიკურად მოდიფიცირებული გრძელცხვირა ხოჭოები შეუსია. სანამ შვეულმფრენში სანვავს ასხამდნენ, ჟერარდმა ბართის ტომარა მოხადა და წყალი დააღვეინა, მერე წამით აბრას გახედა, რომელსაც „ალბუკერკე“ ეწერა, ტომარა ჩამოაცვა და კვლავ ჰაერში ავიდნენ.

შვეულმფრენს ყოველ ოთხ საათში ერთხელ სჭირდებოდა სანვავის ჩასხმა. ბართი მთელი ღამის განმავლობაში ცდილობდა, გონებაში უჩუმრად გაეაზრებინა მარშრუტი. მზის ჩასვლა-ამოსვლამ მიახვედრა, რომ სამხრეთისკენ ეჭირათ გეზი. მესამედ რომ შეჩერდნენ, კრეივენმა ხელის კვრით ჩაიყვანა შვეულმფრენიდან, შენობაში შეიყვანა და ოთახში შეუშვა. ტომარა რომ მოხადეს, ბართი სადად მორთულ საძინებელში აღმოჩნდა.

ყურადღება გააღვიძა, ყავა, ხილი და ფუნთუშა მოუტანა და შეატყობინა, მალე გავალთო. ბართი მიხვდა, მეხიკოს მახლობლად იყვნენ. შვეულმფრენისკენ რომ მიჰყავდათ თავზე ტომარაჩამოცმული, ესპანურ ლაპარაკს მოჰკრა ყური.

– მრავალ შობას დაესწარი, საყვარელო, – უთხრა ლუკრეცია კატერმა, როცა ბართი შვეულმფრენში ავიდა.

ბართის გული მოენურა, გაიფიქრა, შობადღეს დარკუსი მარტოდმარტოაო, მაგრამ არ შეიმჩნია.

კიდევ სამჯერ გაჩერდნენ და სანვავი ჩაასხეს, სანამ ისევ რომელიღაც ოთახში შეიყვანდნენ დასაძინებლად. ამჯერად ორ დღეს დარჩნენ მიწაზე, ქარიშხლის გადავლას ელოდნენ. როცა ისევ ჩახხდნენ შვეულმფრენში, ლუკრეცია კატერს ჰკითხა, რატომ თვითმფირნავით არ მიფრინავო. ქალმა მიუგო, რახან მსოფლიოს ლიდერებს ომი გამოეფუცხაბდე, ჯობს აეროპორტებს ვერიდო: ყველაზე გავლენიანი და საშიში ხალხი მთელ პლანეტაზე დამეძებსო.

ახლა თითქოს მოგზაურობის ბოლო მონაკვეთს გადიოდნენ. შვეულმფრენი რომ დაეშვა, ბართიმ თვალები დახუჭა. სიბნელეში თავისი შავთვალა ბიჭი ელოდა, მკერდზე საყვარელი მარტორქა ხოჭო მიეკრა. ბართიმ უხმოდ დალოცა მამაცი შვილი და ტომარაჩამოცმული თავი ლუკრეცია კატერისკენ მიატრიალა.

– ლუსი, მადლობა უნდა გადაგიხადო, – იგრძნო, ლუკრეცია კატერმა თავი მისკენ მოაბრუნა. ატყობდა, ქალის ყველაზე დიდი სისუსტე ის ნაზი გრძნობა იყო, უნივერსიტეტის წლებიდან რომ შემორჩენოდა მისდამი, და გადაწყვიტა, ამ გრძნობით მაქსიმალურად ესარგებლა, რათა ლუკრეციას ნდობა მოეპოვებინა და გაეგო, რისი გაგებაც უნდოდა; გაერკვია, რა ხერხით შეიძლებოდა მისი იმპერიის დანგრევა და გეგმების ჩაფუშვა, – შენ ხომ მომავლის შენეული, დიდებული ხედვის მონაწილე მატყვი.

– აჰ, ბართოლომე, – მიუგო ქალმა, – ცოტა ხანში ნახავ, რომ ყველაზე გიჟურ ოცნებებს აგიხდენ, ამისთვის კი „მადლობა“ ძალიან ცოტაა.